

Liefde met grenzen

Op Valentijnsdag onderzoeken Frénk van der Linden en **Fidan Ekiz** de bitterzoete verleiding van een multiculturele relatie in het programma *Let's Make Love*. Ervaringsdeskundige Ekiz (35) licht toe.

DOOR MINOU OP DEN VELDE

TESKA OVERBEEK

Fidan Ekiz

IN een interview voor Radio 1 met Frénk van der Linden, uw huidige co-presentator, grapte u dat u zijn positie ambieerde. Biecht eens op?

Fidan Ekiz: (lacht) 'Vlak voor dat interview kwam ik vrolijk binnenrennen, vloog hem om de hals en ging op zijn stoel zitten. Hij zei: zo, ambieer je mijn functie? Een grapje natuurlijk, maar ik vind zijn psychologiserende interviews prachtig. Al pak ik het zelf meer met een lach aan.'

Maar in zijn observatie zit een kern van waarheid, toch?

'Mijn idee was altijd om documentaires te maken. Als redacteur bij *Pauw & Witteman* en andere programma's dacht ik soms: hier blink ik niet in uit, ik wil zelf aan het roer staan. Toen ben ik *Veerboot naar Holland* gaan maken, een documentaireserie over mijn ouders die hier als gastarbeiders moesten aarden. Het was niet per se mijn ambitie om te gaan presenteren. Ik rolde erin omdat ik werd gevraagd voor een screentest voor *Vrouw & paard*. Voor de opnames was ik heel zenuwachtig, maar zodra de camera liep, kwam ik tot leven. Ik dacht: ik moet gewoon de nieuwe Sonja worden! Zij kon kritisch zijn

en toch het vertrouwen van haar gasten winnen. Collega's zeiden tegen me: een talkshow, dat kun jij. Maar mijn probleem is altijd mijn neurotische perfectionisme. Als ik dat niet had was ik al veel verder gekomen in mijn carrière. Tegelijkertijd word ik moe van vrouwen die bang zijn om op televisie te komen. Zo kom je er nooit! Ik wil nog steeds de nieuwe Sonja worden, en ik geloof dat ik het kan, als ik eerst veel meters maak.'

Wat gaan we zien in *Let's Make Love*?

'We belichten allerlei multiculturele relaties aan de hand van drie thema's: liefde, accepta-

tie/discriminatie en familie. Frénk interviewt Jan Latten, demografisch onderzoeker bij het Centraal Bureau voor de Statistiek. En we gaan allebei persoonlijke verhalen ontlokken aan de stellen in de studio.'

Wat is u opgevallen bij de research?

'Dat het niet top gaat in gemengde relaties is wel zeker. Ik ben geen wetenschapper, maar recente cijfers geven aan dat vier op de vijf Marokkanen met een Marokkaan trouwt en vier op de vijf Turken met een Turk. Veel van hen zijn moslim. In mijn eigen omgeving merk ik, dat als er gemengd wordt getrouwd, een moslimman vaker met een Nederlandse vrouw gaat dan andersom. Dan wordt die vrouw meestal moslima, krijgt een Turkse naam en spreekt soms nog beter Turks dan ik! Knap hoor, maar ik denk wel altijd: waarom moet zij zich aanpassen aan hem? Als je het zo bekijkt zijn gemengde relaties niet erg bevorderlijk voor de integratie.'

Uw eindredacteur vertelde dat er bij een echt-paar zoveel tranen waren gevloeid dat ze twijfelden of ze toestemming wilden geven voor uitzending van hun portret.

'Dat is inmiddels opgelost. Het gaat om een Nederlandse vrouw en een Somalische man wiens familieclan zwaar op hun relatie drukte. Bijna al zijn geld stuurde hij aan hen en hij had aan status verloren omdat hij niet met een Somalische was getrouwd. Veel problemen in gemengde relaties ontstaan door te hechte banden met de familie uit het land van herkomst. In Turkije is er zelfs een televisieprogramma over bemoeizuchtige schoonouders. Nederlandse ouders blijken juist vaak te redeneren: alle andere buitenlanders deugen niet, maar hij of zij is oké.'

Wat heeft uw relatie met een Nederlander u over uzelf geleerd?

'Wat zo grappig is: toen ik correspondent in Turkije was had ik een korte relatie met een Turk. Tegen hem maakte ik heel duidelijk: ho, ik ben in Nederland geboren! Ze vonden mij daar heel Europees, allesbehalve conservatief. Maar toen ik zeven jaar geleden een Nederlandse vriend kreeg, begon ik juist mijn Turkse afkomst te benadrukken. Hij vindt dat het leven van Mediterrane mannen en vrouwen erg drijft op emoties. De eerste keer dat ik een jaloerse uitbarsting had schrok hij enorm. Maar ik zei: "Zo doen wij Turken dat gewoon. Zeggen dat je jaloers bent betekent bij ons dat je echt van iemand houdt!" Ik heb een vurig temperament, maar door hem ben ik nuchterder en rustiger geworden. Zo bevrijdend.'

Bij Vrouw & paard was u een van de weinige presentatrices met een niet-Nederlandse afkomst, u maakte Veerboot naar Holland, nu weer dit: wordt u het niet beu om altijd de allochtone stem te vertegenwoordigen?

'Veel problemen in gemengde relaties ontstaan door te hechte banden met de familie uit het land van herkomst. Nederlandse ouders blijken juist vaak te redeneren: alle andere buitenlanders deugen niet, maar hij of zij is oké.'

'Daar waak ik juist voor. Na *Veerboot* nam ik alle uitnodigingen om te komen praten over integratie niet aan, omdat ik niet "die Turk" wil zijn, maar gewoon Fidan Ekiz die iets goed kan. Bij *Vrouw & paard* sprak ik mee over alle onderwerpen.'

Maar u voelt toch wel aan dat u als allochtoon gecast wordt?

'Ik ben niet naïef, ik denk dat er bij mij vaak

wordt gedacht: ze is jong, vrouw én Turks. Ongetwijfeld. Want er zijn te weinig vrouwen op televisie, en veel Nederlandse presentatrices zitten er al jaren.'

Wat wordt in de uitzending uw belangrijkste vraag?

'Vooral: waarom je jezelf al die obstakels aandoet en dan toch bij elkaar blijft. Die insteek heeft veel te maken met mijn eigen cynisme over de liefde. Mijn vriend zei: dat jij nota bene zo'n programma presenteert! Want in mijn eigen relaties was ik altijd destructief. Tussen mijn vriend en ik ging het net als bij mijn ouders: het begon moeizaam, maar later vonden we elkaar. Ik geloof dat als iets heel spetterend begint, het later alleen maar kan tegenvallen. Dat je elkaar na zoveel jaar gewoon zat bent. Kijk maar naar Johnny Depp en Vanessa Paradis, en Seal en Heidi Klum. Eeuwige liefde bestaat niet!'

Let's Make Love

► DINSDAG, NEDERLAND 2, 20.25-21.15 UUR

gerritsen

Hoofdpijn

Op de trambaan bij het Tropenmuseum liepen zes ganzen. Ik fietste erlangs en telde ze. Ik keek om en telde nog eens. Ik keek nog eens om, kwam bijna in de berm terecht en telde er inderdaad zes. Ik telde ze omdat ik dacht: 'Kan ik iets over schrijven, die ganzen.' Nu schrijf ik net zo lief op dat ik vijf ganzen zag lopen als dat me beter uitkomt voor het verhaal, maar blijkbaar wilde ik wel precies weten hoe het echt zat. Ik hecht me aan de werkelijkheid. Ik wil weten waar ik van afwijk. Vroeger mocht ik niet liegen van mezelf. Dus moest ik enorme omwegen denken, zodat ik toch kon liegen, maar zelf geloofde van niet. Zo hing er ooit een foto van mijn overleden broer aan mijn muur. Na een tijdje was ik hem zat daar en haalde hem weg. Maar toen kwam mijn familie op bezoek en wilde ik toch niet dat ze zouden zien dat die foto weg was. Maar goed, die foto ophangen alleen voor hen, dat kon natuurlijk niet... of eh... dat kon wel, maar dan zou mijn man zeggen: 'Je gaat die foto toch niet ophangen, alleen omdat je familie op bezoek komt?' Dus wat deed ik? Een week voor mijn familie op bezoek kwam, hing ik die foto vast op, zodat mijn man er niet moeilijk over zou doen. Dat waren dus al twee leugens, maar omdat ik niet mocht liegen, ging ik tegen mezelf zeggen: 'Ach, ik vind het ook wel weer prettig dat die foto daar weer hangt.' En na een tijdje geloofde ik dat dan ook. Gelukkig kon ik die gedachtegang later nog reconstrueren, maar voor je het weet is de werkelijkheid ver uit het zicht. Het waren zes ganzen. Denkend aan hoe ik dacht, begrijp ik steeds beter waarom ik vroeger zo vaak hoofdpijn had. Heel lang geleden kreeg ik zelfs hoofdpijn van voetballen. Terwijl ik voetbalde, probeerde ik altijd alle woorden die ik hoorde om te draaien. 'Voor de man, achter de bal,' riep de trainer, en ik dacht dan: 'Voor de bal, achter de man, achter de man, voor de bal, voor de bal man achter voor de man bal achter...' alsof ik zo snel mogelijk alle woordvolgordes moest uitproberen. In de rust zei ik tegen mijn teamgenoten: 'Krijgen jullie ook altijd zo'n hoofdpijn van voetbal?' Ze keken me glazig aan. Ik vroeg niet door. Het is voor de man en achter de bal. Soms moet je het daarbij laten.

■ ESTHER GERRITSEN